

Sygn. akt OSD 34/20 (...), dnia 21 sierpnia 2020 r.

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. M. M. na skutek zawiadomienia J. S. wszczęła dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinień dyscyplinarnych przez radcę prawnego M. L., polegających na:

1)

dopuszczeniu się przez radcę prawnego M. L. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. – Dz.U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w ten sposób, że w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 17 sierpnia 2016 r. do dnia 8 lutego 2018 r. (...) W., przyjąwszy od J. S. zlecenie na prowadzenie spraw jej klientów, na żądanie tych klientów nie informowała ich o przebiegu prowadzonych spraw i ich wyniku;

2)

dopuszczeniu się przez radcę prawnego M. L. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. – Dz.U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w ten sposób, że w okresie od dnia 8 lutego 2018 r. do nieustalonej daty (...) W. na wniosek klienta – J. S. po rozwiązaniu przez J. S. umowy obsługi prawnej zawartej z radcą prawnym M. L. nie wydała temu klientowi dokumentów prowadzonych spraw;

3)

dopuszczeniu się przez radcę prawnego M. L. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. – Dz.U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i art. 47 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w ten sposób, że w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 17 sierpnia 2016 r. do dnia 8 lutego 2018 r. (...) W., przyjąwszy od J. S. zlecenie na prowadzenie spraw, rezygnując z ich prowadzenia nie uczyniła tego w takim czasie, by klient dla ochrony swoich interesów mógł skorzystać z pomocy prawnej innej osoby, bowiem nie wszczęła procesów sądowych i nie wystąpiła skutecznie z pozwami do sądu, skutkiem czego doszło do przedawnienia roszczeń;

4)

dopuszczeniu się przez radcę prawnego M. L. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. – Dz.U. z 2020 r. poz. 75) w zw. z art. 6, art. 8, art. 11 ust. 1 i ust. 2 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. oraz w zw. z art. 270 § 1 kodeksu karnego, w ten sposób, że dnia 11 czerwca 2018 r. (...) W. posłużyła się – dla udokumentowania wydania na wniosek klientki J. S., po rozwiązaniu przez nią umowy obsługi prawnej zawartej z radcą prawnym M. L., tej klientce dokumentów prowadzonych spraw – protokołem przekazania dokumentów z dnia 20.10.2016 r., który został podrobiony poprzez zamieszczenia na nim podpisu J. S., protokołem przekazania dokumentów z dnia 19.01.2018 r., który został przerobiony poprzez dopisanie na nim nazwiska „K. J.”, jak też protokołami przekazania dokumentów: z dnia 28.06.2016 r., z dnia 18.08.2017 r., z dnia 22.05.2018 r., z dnia 15.09.2017 r., z dnia 18.07.2017 r., z dnia

19.06.2015 r., z dnia 06.11.2015 r., z dnia 12.07.2017 r., z dnia 21.11.2014 r. i z dnia 01.12.2015 r., które zostały podrobione poprzez zamieszczenia na nich podpisów osób odbierających.

Na podstawie ustaleń dokonanych w toku przeprowadzonego dochodzenia dnia 25 maja 2020 r. Zastępca rzecznika dyscyplinarnego wydała postanowienie o umorzeniu dochodzenia, wskazując w jego treści, iż nie znaleziono podstaw do przypisania radcy prawnemu M. L. naruszenia zasad etyki czy dobrych obyczajów przy wykonywaniu czynności zawodowych.

Dnia 8 czerwca 2020 r. J. S., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)com, reprezentowana przez r. pr. P. K. złożyła zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 25 maja 2020 r., wskazując w jego treści, że nie zgadza się z powyższym rozstrzygnięciem z tego względu, iż zdaniem składającego zażalenie, przedmiotowe postanowienie zostało wydane przedwcześnie w sytuacji, gdy skarżąca skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i wniosła do Sądu subsydiarny akt oskarżenia. Składająca zażalenie zarzuca również obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na umorzeniu postępowania z powodu braku danych ostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zdaniem składającej zażalenie przedstawione dowody, opis czynu i okoliczności faktycznych jednoznacznie wskazują na zasadność stawianych zarzutów.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) W. w dniu 13 sierpnia 2020 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wniosł o utrzymanie w mocy postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 25 maja 2020 r. Radca prawny M. L. również wniosła o utrzymanie ww. postanowienia w mocy.

Po przeprowadzeniu posiedzenia oraz wysłuchaniu r. pr. M. L. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej J. S. zawarła umowę współpracy z r.pr. M. L., przedmiotem której było prowadzenie spraw dotyczących odzyskiwania od towarzystw ubezpieczeniowych należności z tytułu szkód rzeczowych i osobowych.

Składająca zażalenie złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa w sprawie ukrywania dokumentów w postaci kompletów akt likwidacyjnych, pomimo zakończenia stosunku umownego, przez radcę prawnego M. L. na szkodę J. S. oraz podrobienia podpisów na protokołach odbioru akt przekazanych do firmy (...)com, do Prokuratury Rejonowej (...). Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2019 r. sygn. akt PR 1 Ds. (...)2019 Prokuratura Rejonowa (...) umorzyła na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. dochodzenie w tej sprawie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Składająca zażalenie wskazuje, iż wniosła do Sądu subsydiarny akt oskarżenia. Jednakże w chwili wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 25 maja 2020 r. zastępca rzecznika dyscyplinarnego posiadał wiedzę – w oparciu o informacje udzielone przez Prokuraturę Rejonową (...) - wyłącznie na temat w/w dochodzenia w Prokuraturze Rejonowej (...). Należy podkreślić, że składająca zażalenie nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia (jak np. kopia przedmiotowego aktu oskarżenia).

Składająca zażalenie twierdzi, iż Rzecznik Dyscyplinarny nie wyczerpał możliwości dowodowych, gdyż nie skorzystał z materiału dowodowego, który ewentualnie pojawi się w toku postępowania karnego. Należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 67 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2020.75 t.j. z dnia 2020.01.16) „Postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego wszczętego w jednostce organizacyjnej, w której przepisy szczególne przewidują takie postępowanie”. Ponadto Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 września 2004 r., sygn. akt (...), wskazuje, iż „Postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego i tylko szczególne względy mogą uzasadniać zawieszenie postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia postępowania karnego”. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w niniejszej sprawie takie szczególne względy nie zachodzą. Trzeba również podkreślić, że pismem z dnia 01.10.2018 r. (k. 384-387) zastępca rzecznika dyscyplinarnego zwrócił się do J. S. o podanie adresów dla doręczeń lub znanych

adresów miejsca zamieszkania świadków K. K. i N. C., których podpisy pod protokołami przekazania dokumentów były pełne, jak też o wskazanie personaliów osób podpisanych jako „odbierający” na poszczególnych protokołach oraz ich adresów dla doręczeń lub znanych adresów miejsca zamieszkania. Jednakże w odpowiedzi udzielonej pismem z dnia 04.10.2018 r. (k. 388) J. S. podała adres K. K., nie podała adresów innych świadków: N. C. i A. O., co do świadka K. D. oświadczyła, że adres, którym dysponuje, może być nieaktualny. Przy braku oryginałów protokołów przekazania, jak też adresów większości osób, które miałyby na dokumentach złożyć podpisy, taki dowód, jak z opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego i podpisów, jest niemożliwy do przeprowadzenia. Możliwości dowodowe w dochodzeniu dyscyplinarnym zostały wyczerpane, zaś zabrany w tym postępowaniu materiał nie pozwala na przyjęcie, że radca prawny M. L. dopuścić by się miała w/w zarzucanych jej czynów.

Słuchana dnia 03.08.2018 r. w charakterze świadka J. S. zeznała, że spotkała się z r.pr. M. L. osobiście dnia 18 lipca 2017 r. w jej kancelarii przy ul. (...) i że tego dnia radca prawny M. L. przekazała jej fizycznie akta pięciu spraw i dokument w postaci wezwania do zapłaty opłaty (k. 244). Przedłożyła protokół przekazania dokumentów z dnia 18.07.2017 r. Jest to ten sam dokument, który r.pr. M. L. załączyła do swojego pisma doręczonego (...) W. dnia 13.06.2018 r. Na dokumencie tym jedne akta (pod pozycją 6) – dopisano odręcznie. Tym samym J. S. przyznała, że zwrot części akt, wykazywanych przez nią jako niezwrócone, jednak nastąpił, w tym jednej sztuki akt dopisanych odręcznie. Stwierdzić należy, że tak samo wyglądający podpis J. S. widnieje na protokole przekazania z dnia 12.07.2017 r., na którym dopisano odręcznie zwrot akt A. K. i F. W.. Składająca zażalenie sama potwierdziła, że mogła podpisać się pod częścią protokołów – nie kwestionuje swojego podpisu pod protokołem z dnia 18.07.2017 r., zaś taki sam jej podpis figuruje też na protokole z dnia 12.07.2017 r., a zatem skutkiem tego przyjąć należy, że J. S. sama nie jest pewna na ilu dokumentach mogła sama się podpisać.

Jeżeli chodzi o zarzut, jakoby tzn. klienci bezpośredni mieli nie być informowani o etapie sprawy, to po pierwsze wskazać należy, że składająca zażalenie nie kwestionuje faktu, że osoby, na rzecz których działała r.pr. M. L., były klientami J. S.. Zgodnie z § 2 ust. 6 umowy z dnia 11.02.2015 r. zawartej między stronami, r.pr. M. L. była zobowiązana do przedstawiania drugiej stronie umowy, czyli J. S., w terminie do 5 dnia każdego miesiąca raportu dotyczącego prowadzonych spraw sądowych, zgodnie z procedurami przekazywania przez radców prawnych informacji na temat prowadzonych spraw sądowych pod rygorem kary umownej w wysokości 1000 zł. Zgodnie z treścią w/w umowy r.pr. M. L. miała przekazywać informacje o stanie spraw J. S., a nie bezpośrednio jej klientom (tj. klientom J. S.), natomiast na podstawie tych informacji J. S. winna była informować swoich klientów o stanie ich spraw. Składająca zażalenie wskazuje, iż w przypadku gdy w ramach prowadzonych spraw pojawiały się „szkody osobowe”, wówczas r. pr. M. L. otrzymywała pełnomocnictwa bezpośrednio od poszkodowanych, a nie od J. S. i tym samym była ona związana stosunkiem pełnomocnictwa i obowiązkiem starannego, należytego działania bezpośrednio z poszkodowanym, a nie z J. S.. Składająca zażalenie nie przedłożyła jednak żadnych dowodów na tę okoliczność. Co więcej, ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wynika, że poszkodowani właśnie w sprawach tzw. „szkód osobowych” kierowali wypowiedzenie umowy bezpośrednio do (...), nie zaś do r. pr. M. L.. Nie jest możliwe przyjęcie, że r.pr. M. L. dopuściła się w/w czynu, ponieważ ze zgromadzonego i dopuszczonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie posiadała żadnych obowiązków w stosunku do klientów J. S..

W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, iż należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) (...) z dnia 25 maja 2020 r. sygn. akt: R.D. 29/18 o umorzeniu dochodzenia, tym bardziej że ze zgromadzonego materiału dowodowego wyłania się niebudzący wątpliwości stan faktyczny sprawy, w którym to radca prawny M. L. wykonywała swoje czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Ze względu na powyższe należało orzec jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70 § 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 233 ze zm.) mając na względzie, iż nie zostało wydane zostało orzeczenie o ukaraniu.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.